

...

Em vaig despertar al seu costat en despuntar l'alba. Era hora que m'anés.

Em vaig preparar per a sortir per la finestra el més ràpid que vaig poder, però quan estava a punt de saltar em vaig tornar per a apreciar la seva bellesa. Tal com el seu nom indicava, era un àngel, de suau pell i arrißats cabells foscos; en aquest moment de feblesa, em vaig acostar i vaig acariciar el seu esponjós i desordenat cabell. Amb un so que podria assemblar-se al d'un gat en despertar, va obrir els seus ulls, i en veure'm una dolça i endormiscat somriure va decorar el seu bell rostre.

— Segueixes aquí...— la seva suau veu de recentment despert em va fer somriure —. No ets un somni, veritat?

El meu cor es va accelerar, i vaig respondre:

— Com saps que no sóc un somni?

Mirant-me detingudament, com si estigués gravant cada part de la meva ser en la seva ment, va contestar la meva pregunta.

— Els meus somnis no són tan bells — va prendre la meva mà amb suavitat i va dipositar un dolç petó en ella —. Has d'anar-te ja, o ens enxamparan...

Vaig sospirar; tots els matins era el mateix, ocults en la nit i separats en el dia.

— Està bé — vaig besar el seu front i vaig sortir d'allí, dedicant-li la meva última mirada abans de saltar.

Vaig aterrar en el sòl pedregós de Dalt Vila, per sort, vaig tenir una bona caiguda.

Vaig sortir corrent cap al port, on els pescadors més matiners ja rondaven per la zona; no obstant això, no estaven preparant les seves embarcacions ni apedaçant xarxes. Miraven a l'horitzó, on una flota s'acostava per moments.

Un murmuri inintel·ligible creixia per moments fins que una veu es va alçar sobre la resta, fent que la confusió cessés, per a convertir-se en pànic:

— PIRATES!

La multitud es va començar a dissipar, els pescadors corrien en totes direccions, però jo em vaig quedar paralitzat momentàniament; només podia pensar en ell.

Quan vaig poder moure'm, vaig sortir corrent cap a la seva casa; no vaig prendre res amb mi, excepte una espasa que guardava en el meu vaixell.

Vaig arribar a la casa i vaig bastonejar la porta amb desesperació. Vaig sentir uns passos afanyar-se cap a la porta i un criat em va obrir la porta:

— Què succeeix? — vaig notar un lleuger nerviosisme per part seva, segurament hauria vist a la gent corrent a l'església.

— Pirates en el port, no trigaran més de mitja hora a arribar — vaig explicar ràpidament —. Puc ajudar-vos a desallotjar tot si agradeu.

El criat, que em coneixia, em va deixar passar.

— No ho distreguis molt i afanya't — dit això, va córrer a avisar als seus senyors i als altres criats.

Vaig sortir corrent cap al quart d'Àngel sense pensar-lo dues vegades, i vaig obrir la porta de bat a bat sense cura.

— *Huh? — Ángel, qui s'estava vestint, em va mirar estranyat —. Què succeeix?
— Pirates en el port, haig de treure't d'aquí — li vaig oferir la meva mà —. Anem-nos.
Va prendre la meva mà.
Vaig sortir corrent d'allí, cap al carrer principal.
Ja al carrer, vaig veure que els pirates havien desembarcat molt abans del que vaig aproximar;
un estava prop de nosaltres i no va trigar a veure'ns.
Notava la por d'Ángel barrejant-se amb el meu propi.
— Corre cap a l'església — abans que pogués protestar, vaig tornar a parlar —. Fes-ho per
mi, sí?
— Només jura'm que tornarem a veure'ns — vaig veure la preocupació de la seva mirada;
se'm va encongir el cor.
— T'ho juro.
Va deixar anar la meva mà amb reticència i va córrer cap a l'església.
El pirata es va acostar a mi i vaig brandar l'espasa. Va fer un gest i algú a la meva esquena em
va donar un cop per a deixar-me inconscient. Abans de perdre la consciència, vaig poder
apreciar part de l'aspecte del pirata: més baixet del que un pensaria d'un pirata, tenia bigoti i
*perilla castanys, ulls verd fosc plens de murrieria, estava vestit amb robes d'un color verd
vistós i un barret excessivament gran, fins i tot per a ser un pirata.

Quan vaig despertar, estava encadenat en un calabós amb parets de fusta, probablement d'un
dels vaixells; al davant meua estava aquest mateix pirata, sense el seu ostentós barret aquesta
vegada, revelant una serp albina sobre uns cabells curts i arrissats. El veure a l'animal em va
causar impressió, però em vaig guardar comentaris, crits o sospirs.

Es va fixar en què havia despertat.

— Mira Kai, el pescador ha despertat!

Vaig investigar el quart a la recerca d'algú que respongués al nom de “Kai” per a adonar-me
que realment el pirata parlava amb la seva serp.

Es va acostar a mi (i la serp amb ell) fins que va estar a un pam del meu rostre; llavors no
vaig poder evitar preguntar:

— Com has sabut que era un pescador? — vaig preguntar. Suposo que no era la pregunta més
normal per a fer-li a un pirata que em tenia segrestat, però la curiositat em consumia.

— Vesteixes com a pescador, vius en un poble de pescadors... a més, sostens l'espasa com una
canya de pescar — després de dir això, es va allunyar de mi i va riure una mica, però la
mirada de Kai continuava fixa en els meus ulls.

La mirada de la serp m'inquietava, així que la vergonya que vaig sentir per les paraules del
pirata va passar a segon pla.

— Si es pot saber, amb qui parlo? — vaig mirar als seus ulls tractant de dissimular la meua
incertesa.

Ell va somriure amb burla.

— La curiositat va matar al gat, pescador — malgrat les seves paraules, va prendre aire —.
Em diuen Erick.

Per educació, anava a dir-li el meu nom, però abans d'això em va tallar.

— Aniré a avisar al capità que estàs despert, em va preguntar per tu fa una estona.

Va sortir de l'estada i la seva mascota amb ell, deixant-me sol.

Durant el temps que vaig passar en solitud, no podia parar de pensar en Àngel. Estaria bé? Ho haurien enxampat o havia arribat fora de perill a l'església? Sabria de la meva captivitat?

La porta es va obrir amb estrèpit, fent-me tornar a la realitat.

Erick va entrar de nou a l'habitació, però no estava sol.

Una persona estava darrere seu. Li superava en altura, portava un barret que convidava a pensar que era algú de comandament superior; el seu pèl era llarg, de color castany clar, amb trenes amb teles de diferents tons de color morat; la seva vestimenta, una vestimenta clàssica de pirates d'alt rang, també estava marcada pel color morat, amb detalls en negre, blanc i daurat.

A primera vista, no vaig saber determinar si era home o dona.

Quan em vaig fixar més, tampoc vaig poder.

— Capità Morgan, el presoner — va dir Erick, amb un somriure pillo que no em donava cap confiança.

Morgan es va acostar a mi, i em va prendre de la barbeta, obligant-me a mirar-li als ulls; la seva mirada era intimidant, però alhora m'hipnotitzava; ens quedem així durant uns instants.

— Sembles interessant, però no t'he portat aquí per a fer un concurs de mirades — va fer una pausa — . Erick em va contar que et vas enfrontar a ell.

Vaig empassar saliva, pensant el pitjor, però no ho vaig mostrar.

— I? — sabia que la meva actitud desafiadora segurament no em faria cap favor, però no m'anava a doblegar davant ningú.

Al contrari del que esperava, va somriure.

— M'agrades — la seva mirada brillava —. Abans de fer-te la meva proposta indecent a ulls de la societat, hauria d'informar-te d'alguna cosa.

— De què? — aquesta “proposta indecent” em donava mala espina, però, una vegada més, la curiositat em va poder.

— Algú ha vingut per tu, se li veu preocupat — va somriure de manera múrria.

— Qui? — m'ho imaginava, però volia confirmar les meves sospites.

— És una sorpresa! — tot seguit, va fer un gest i Erick (qui s'havia posicionat darrere meu) em va deslligar.

Morgan em va oferir la seva mà.

La vaig prendre.

Una vegada arribem a coberta, vaig sentir un soroll estrany. Era com una veu humana, però més... grinyolenta.

— *Hola! Hola! Sóc un lloret!* — vaig buscar d'on venia aquesta veu, i vaig trobar una criatura, una espècie d'ocell, de plomatge multicolor i llarga envergadura.

— Què és això? — li vaig preguntar a Morgan i a Erick.

L'animal va volar cap a mi, es va posar al meu cap i va començar a regirar-me el cabell; vaig cridar per l'esglai i els pirates van riure.

— Només és Ela — Morgan va xiular i l'ocell es va posar en la seva espatlla.

— Ela només li fa cas al capità, si no estigués, ens hagués esbocinat a tots fa temps — semblava que Erick feia broma, però sabia que aquesta afirmació tenia part de veritat.

Em vaig arreglar el pèl, em vaig girar, i llavors el vaig veure.

El temps es va parar un instant.
I vaig sortir corrent cap a ell.